

רזאת תורת השבת

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת נח תשפ"ד | עלון מס' 53

תזכורת: במוצאי שבת שואלין את הגשמים (בא"י)

"נח איש צדיק" (טו) | על הרה"ק ר' שלמה גולדמן מזוועהיל צ"ל

מאת: ה"ה מרדכי גולדמן הי"ו

את כ"ק הרבי מזוועהיל רבי שלמה גולדמן זצוק"ל, הכרתי לראשונה עוד לפני שמלאו לי שלוש עשרה שנים. הגעתי מבני ברק לשיבה קטנה בירושלים, ילד כמעט יחיד בשיבה עם מאות בחורים בכוכעים וחליפות. זאת הייתה תקופה שנמשכה פחות מחודש עד שמלאו לי שלוש עשרה וזכיתי בכובע וחליפה משלי. אבל מכל תקופת השיבה הקטנה, זו אחת התקופות הזכורות לי ביותר. הרצון להיות "כמו כולם" הוא אחד הדחפים החזקים ביותר בגיל הזה. ספרתי את השעות עד הבר-מצווה.

הוא היה מגיד שיעור בשיעור ב', וידעתי שהוא בן-דוד ראשון של אבי. זיהיתי את פניו, אבל לא הכרתי אותו. הפעם הראשונה שנפגשנו היה בשבוע הראשון של אלול. צעדנו שנינו זה מול זה, הוא עם גמרא ביד, בדרך למסור שיעור, ואני בדרך לשמוע שיעור. בכמה שניות שבהן מבטינו הצטלבו זיהיתי אותו, ידעתי שגם הוא זיהה אותי.

הוא עצר אותי, אחז בכתפי והלם בי משפט שנחרט בי לעד: "גם אני נכנסתי לשיבה בלי כובע וחליפה. נולדתי בכ"ה אלול, אני מבין אותך ממש, אבל תדע שזה יעבור מהר". הוא לא שינן באוזניי איזה ווארט, לא הקטין את המצוקה, לא השמיע איזו בדיחה. הוא פשוט ראה את מה שהנער הצעיר הזה מבני-ברק הרגיש ונתן לזה מקום. זה היה מפגש כנה ויוצא דופן עבורי. מפגש שנה המזהות אמיתית, פשוטה ובלתי-מתחכמת. זה היה המפגש הראשון.

לא רק מגיד שיעור

שנה לאחר מכן, בשיעור ב', זכיתי להיות תלמיד שלו. הוא היה מגיד שיעור יוצא דופן, למרות שהוא לימד 'בקיאות', והוא לא באמת היה חייב ליצור

אינטראקציה מעמיקה עם התלמידים, בכל זאת ניסה לצקת משהו מעבר. הוא מעולם לא הגיע רק למסור שיעור וללכת. תמיד היה נוהג לפתוח את השיעור בהתייחסות לענייני דיומא. אם היה יארצייט של יהודי גדול, הוא היה אומר עליו כמה מילים. מספר הנהגה יפה שלו.

זו הייתה תקופה נוראית של פיגועים רצחניים ברחבי הארץ, רבים מהם התרחשו בירושלים. אחרי כל אירוע כזה הוא היה פותח את השיעור במשנה אמונית סדורה. מצטט ספר חסידים, או מביא דברי חיזוק ששמע מרבתי.

ב"ט אדר תשס"ב, מוצאי שבת פרשת עקב, התרחש פיגוע נוראי סמוך לשטיבלאך בשכונת בית ישראל בירושלים. זירת הפיגוע התרחשה במסלול שבו צעדנו מידי בוקר מהפנימייה לשיבה קטנה. היינו מזועזעים. נער אחד, שעזב גם הוא בית בבני-ברק החמימה לירושלים הזרה וחלק איתי את אותו חדר בפנימייה, חווה את הפיגוע באופן יוצא דופן. אנחנו, חברי, שמנו לב שמהו לא תקין. אבל המצוקה לא הגיעה לצוות. אלו היו זמנים אחרים.

ביום ראשון בצהריים, בזמן שנשא דברי חיזוק נלהבים על הפיגוע, רבי שלמה זצ"ל הבחין שמהו בהתמודדות של הבחור עם האירוע לא תקין. אחרי השיעור הוא קרא לו לשיחה אישית.

לקראת כתיבת הטור הזה, התקשרתי לאותו בחור, היום אברך חשוב, והזכרתי לו את הסיפור שארע לפני 20 שנה. הוא נזכר מיד: המגיד שיעור ראה שלקחתי את זה קשה מאוד, הוא קרא לי ואמר לי לנסוע לכמה ימים הביתה. בכך תם האירוע מבחינתי. התאוששתי וחזרתי לעצמי.

אני שידרתי אז מצוקה נוראית, הוא פשוט ראה אותי. זה הכל.

רבי של צרות קטנות

עד שעזבתי את השיבה הקטנה, הייתי מהבחורים המקורבים אליו. אלו היו בד"כ כמה בחורים משיעור ג' אוהבי חסידות, ואני שהייתי על תקן בן המשפחה. כנער הוא אף הזמין אותי כמה פעמים לביתו - מחווה שבמושגים של בחור בשיבה קטנה המתגורר בפנימייה - ערכה לא יסולא בפז. הקשר נמשך לאורך השנים, למרות שבמשך תקופות ארוכות כמעט ולא יצא לנו לשוחח. נפגשנו בעיקר בשמחות ובאירועים אקראיים. פעם אמר לי, שיש מעט אנשים שהוא מדבר איתם אחת לתקופה, והשיחה נמשכת בדיוק מאותה נקודה.

תמיד זכרתי לו "חסד נעוריך", את המפגש הראשון שלנו. פעם אזרתי אומץ, הזכרתי לו את הסיפור. הוא לא נזכר. אין אפשר לזכור, תהה.

אחרי שמונה לכהן כאדמו"ר, הקשר התחמם. בשנים האחרונות הוא הזמין אותי לבוא יותר לזוועהיל, ונענית, בעיקר בחגים. אל תשכח את השורשים שלך, הכה בי. כשהיה רואה אותי, בזמן ההקפות, אחרי התפילה, תמיד היינו מחליפים כמה מילים. הוא שמח בבואי, ודאג שאני אדע על כך. ככל שהגעתי יותר, התקרבו יותר, ובשנים האחרונות שוחחתי מפעם לפעם בטלפון. אולי הדבר שהכי אפיין את הרבי, הייתה העובדה שהוא לקח קשה. אולי קשה מידי. לא רק אירועים שאותם פגש באופן אישי,

אלא גם צרות של כלל ישראל. בשיחותינו כמה פעמים אמר לי מפורשות, שהנהגה פוגעת בבריאותו. שהעול הכבד של שמיעת צרותיהם וכאביהם של אנשים, גובה ממנו מחיר אישי. הוא לא רק שמע את צרותיהם של יהודים אחרים, הוא ממש ערם אותם על כתפיו. הוא לא היה רק רבי של צרות גדולות ומעניינות. הוא היה רבי גם של צרות קטנות ומתסכלות. ילד שלא מקובל חברתית, אברך שהתסבך בחובות ועיקולים, בחור מבוגר שלא מוצא את

מרכז מוסדות זוועהיל ליד כיכר זקס בירושלים ת"ו

עצמו.

פעם אחת אמרתי לו, רבי, אפשר לדאוג לכך שתשמעו פחות צרות של יהודים.

בעיקרון אתה צודק, השיב לי בדרכו האופיינית, אבל אני רואה את ההקלה על פניהם כאשר הם מספרים לי את מה שיושב עליהם. אם זה מקל עליהם, אין לי רשות להפסיק את זה.

ליצנותא דעבודה זרה

מידי פעם הוא היה מבקר דברים שכתבתי. פעם אחת השויתי בטורי בין השיטות של טראמפ ושל נתניהו הוא התקשר ומחה. אין אפשר להשוות בין יהודי לגוי. יהודי, למרות שהוא אוכל נבילות וטריפות חוטא ומחטיא - נשמתו חצובה מכסא הכבוד. הוא הרי חלק אל-ק ממעל. גוי, למרות שהוא עושה למען יהודים, הוא עדיין גוי נחות ושפל לאין שיעור מיהודי - באיזה מצב שלא יהיה.

באחת ההזדמנויות, סיפרתי לו על הקושי לכתוב טור שבועי והבעתי באוזני את הרצון להפסיק עם הכתיבה.

אתה יודע שכל שבוע אתה עושה מצווה, השיב לי. מצווה?

הרה"ק ר' שלומק'ה מזוועהיל

כן, מצוות "ליצנותא דעבודה זרה". בשלב הזה הוא ציטט לי כמה ראשונים שפסקו שזו מצווה לבזות ע"י. יש אצלנו כאלו שמעריצים יותר מידי את הצבא, את ראש הממשלה - הסביר. זה טוב שאתה עושה מהם ליצנות. זו ממש מצווה. ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות - הוסיף, צריך להשתמש בזה גם לכיוון השני.

תקופה קצרה לפני שהסתלק, הוא התקשר אלי. בדיוק הייתי בטיסה. כשנחתתי שמעתי הודעה קצרה בתא קולי "מוטי, כשאתה יכול תחזור אלי". מסיבה שאני לא מסוגל להסביר לעצמי, לא החזרתי שיחה. ביום שני, ב' באלול, בשעה שבע בערב שמעתי שהתמוטט. הדבר הראשון שהכח בי הייתה השיחה שלא החזרתי. הבטחתי לעצמי שכאשר הרבי יתאושש, מיד אתקשר חזרה. כמה שעות לאחר מכן עמדתי ליד מיטתו בבית המדרש בשכונת בית ישראל. נשארה לי רק שאלה קטנה, רבי, שאלה שתמשך לנקר בי כל חי. לא הספקתי. (מתוך המבשר)

תיבת נח | הרה"ג ראובן אלבו שליט"א

"עשה לך תבת... (ו, י"ד)

כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה, ושואלין אותו מה זאת לך, והוא אומר להם עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם, אולי ישובו' (רש"י) לעתים מזדמנות אנחנו שומעים תגובות מאברכים בני תורה, בני עליה, כשמבקשים מהם לצאת אל ה"עמך":

"מה כבר אני יכול להשפיע? אין לי את הכוחות לזה!" או לחילופין - "מה הציבור הזה יכול להבין? מקסימום איזה סיפור! האם בשביל לספר סיפור יפה כדאי כל המאמץ והטרחה, והזמן היקר שמתבזבז?!"

רעיא שטיא! נתנו לך משמים כוחות, נתנו לך עוצמות! האם ניצלת אותם לייעוד שלשמן הם ניתנו לך?

לכל אחד יש עוצמות, השאלה היא האם הוא מוכן למסור את הנפש, ולנצל את העוצמות הללו, להציל את העולם מהמבול השוטף אותו?

המאמצים שלך למען קירוב רחוקים, הדמעות שלך עליהם - יכולים להציל אותם מן המבול!

כל אימת שאני מתבונן בדברים הללו, נשמתי רועדת. אני מפחד, האם אכן מוצלים אנו די הצורך את הכוחות שקיבלנו מהקב"ה, ומקדישים אותם למען כלל ישראל, או שאנחנו דואגים רק לעצמנו, בבחינת "שלום עלייך נפשי", ולא מתמסרים להצלתם של בני הדור המשוועים לעזרה.

זיכוי הרבים קודם לכל!

מי לנו גדול ממרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, שהקדיש כל כך הרבה מזמנו היקר להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. בעיני מרן היה הזמן הדבר היקר ביותר עלי אדמות! הוא ניצל כל רגע ללימוד התורה, כל שניה הייתה יקרה בעיניו מפני מרן אני עדיין זוכר, לפני עשרות שנים, בעת שישבתי בבית מרן ודברתי אותו בלימוד, בא בנו ושאלו: "אבא! מה השעה?" נענה הרב ואמר לו: "בשביל מה אתה צריך לדעת את השעה? שב ותלמד! בכל שעה, תהא אשר תהא, צריך ללמוד". לדידו של מרן לא צריך שעון, לא צריך לדעת מה השעה, כל הזמן צריכים לשבת וללמוד!

אף על פי כן, כל אימת שהתבקש להקדיש מזמנו היקר, ולכתת את רגליו לחזק אחרים - לא חס על זמנו, לא הסתכל על התועלת האישית שלו, ויצא בחפץ לב למשימה. זיכוי הרבים היה אצלו בנשמה. הוא התמסר לעולם בכל ליבו ונפשו.

פעם אחת הזמנתי אותו לדבר בכנס של קירוב רחוקים שערכתי. והנה התברר שבאותו ערב עשה אחד מבניו סעודה לרגל סיום מסכת, וביקש מאביו לבוא ולהשתתף. הרב סירב לבקשתו!

"אבא! שאל הבן, 'לא תבוא לסיום מסכת שעושה בנך? האומנם הכנס ההוא חשוב לך יותר מסיום של בנך?'"

"כן!" השיב מרן. "הכנס הוא זיכוי הרבים, וזהו הדבר שחשוב לי יותר מכל!"

לא היו אצלו נגיעות, לא היו אצלו אינטרסים אישיים! אם יש הזדמנות לזכות את הרבים - זה קודם לכל, אפילו לבן! כדאי בשביל זה להקדיש את היקר מכל - הזמן!

מרן, שכבר מגיל צעיר, עמל והתייגע על התורה הקדושה יומם ולילה, מיצה את כל כוחותיו לגדול בתורה, כל דקה הייתה מחושבת ומנוצלת אצלו עד תום - לא הפסיק במשך כל שנות חייו לחיות עבור אחרים, ולא חי את חייו הפרטיים.

חלק בלתי נפרד מזיכוי הרבים של מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, היה שיעורו הקבוע בישיבת "אור החיים", והנכונות להשתתפות בכל כנס לבעלי תשובה שערכה הישיבה.

לפני שאספר על היווצרות הקשר בין מרן לבין הישיבה, אקדים ואספר על היכרותי הראשונה עמו:

היה זה בהיותי בחור צעיר, לאחר בר מצוה, בגיל ארבע עשרה. למדתי בישיבת "תפארת ישראל" שבחיפה. בגיל הזה, הבחורים עדין לא נשארים בישיבה בימים הנוראים. בקשתו מראש הישיבה הגאון רבי מאיר דב רובמן זצ"ל, שהיה מגדולי תלמידי החכמים שבקלם, לסדר לי מקום באיזושהי ישיבה, כדי שאוכל להתפלל "תפלה ישיבתית".

לא רציתי להתפלל בבית הכנסת שבעיר מגורי, שיכון ד' בטבריה. הייתי בן הישיבה היחיד בכל השכונה בה גרתי! עצם העובדה הזאת לא הפריעה לי, אך דאגתי איך תיראה התפילה שלי

בימים הנוראים? נפשי התאוותה לתפילה מסוג אחר לגמרי מזו שמתקיימת בבית הכנסת שבטבריה! התאויתי לתפילה עם עוצמה, עם התלהבות, תפילה של קדושים: ראשי ישיבה ותלמידי חכמים. ראש הישיבה שלח אותי לחתנו, הגאון רבי רפאל שפירא זצ"ל, שהיה הר"מ שלי, ולימים הפך בעצמו להיות ראש הישיבה, והיה גאון גדול בתורה. ניגשתי אליו ובכיתי: "איך אלך הביתה לראש השנה? איך אתפלל בבית הכנסת השכונתי? אינני מסוגל".

הוא הבין היטב נפשי, ואמר: "גם כאן, בחיפה, לא תמצא בית כנסת שמתפלל בסגנון שאתה מחפש. יש כאן רק קהילה של בעלי בתים, ומה הועילו חכמים בתקנתם אם תישאר כאן?".

הוא שלח אותי אפוא לאחיו בירושלים, שהתפלל בישיבת חברון, וביקש ממנו שיסדר לי מקום לידו בתפילה, וידאג לי גם למקום לאכילה ולינה שם.

מה אומר ומה אדבר? איזו תפילה, איזו התעלות, איזו ערגה לה'... אי אפשר לתאר זאת במילים! לפני התיבה עבר הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל. התפילה פשוט הציפה אותי. לשמוע את ר' שלום שואג "ה - מ - ל - ל - ך" זה פשוט מרטיט את הלבבות! מרומם אותך לעולמות עליונים.

זה לא היה מבצע פשוט כלל ועיקר. המקום בישיבה היה צר מהכיל את המון הבחורים והאברכים שבאו להתפלל בישיבה, ולמצוא מקום פנוי היה בלתי אפשרי. דומני כי הוא הקריב למעני, ושלח את אחד מילדיו להתפלל במקום אחר, ובלבד למלאות את בקשת אחיו למעני.

אי אפשר לתאר במילים את החוויה הרוחנית שעברתי. איזו תפילה! תפילת עמידה לוקחת שעה שלמה, כשהמתפללים דבוקים בבורא עולם, ואין להם בעולמם כלום חוץ מהרצון להידיבק בשכינה. לאחר מכן חזרת הש"ץ, כשכל הקהל מצטרף בסילודין לתפילתו של ר' שלום... ממש אש להבה...

בישיבה לא היה מקום לישון. כל החדרים בפנימייה היו תפוסים עד אפס מקום! והיכן הוא סידר לי לישון? כאן ברחוב יואל, מול הישיבה! זו הייתה המכינה של ישיבת חברון, ישיבת תפארת צבי. כאן ישנתי! פלאי פלאות! ככל הנראה הקב"ה רצה שאסתכל מבעד לחלון על השטח ממול, שלימים נבנתה עליו ישיבת 'אור החיים'!

בשנה שלאחר מכן, בפרוס הימים הנוראים, שבת לר"מ שלי, וביקשתי ממנו שגם השנה אני מעוניין להתפלל בישיבת חברון. התחננתי לפניו, שלמרות שאני מודע לקושי שבדבר, אינני מסוגל שלא לשוב ולהתפלל דווקא שם. תודה לא-ל, מאמציו נשאו פרי, וגם בשנה זו, בהיותי בן חמש עשרה, הוא סידר לי מקום בישיבה. באותה שנה חל ראש השנה בימים חמישי ושישי, ומיד אחר כך שבת שובה. אחד מבני הישיבה הספרדים ניגש אלי ואמר לי: "לא רחוק מכאן, יש רב צעיר, שמוסר שיעור במשך שעה וחצי, ובמהלך השיעור הוא מצטט, מילה במילה, גמרות, ראשונים ואחרונים, ספרי שו"ת, והכל בעל פה, בלי להסתכל בשום דף".

רציתי מאוד לראות במו עיני את הפלא הגדול הזה, והלכתי עם הבחור בליל שבת, לאחר הסעודה, לשיעור בישיבת פורת יוסף.

שיעור מרן רבנו הגדול הגאון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל פרשת בחקותי תשס"ח (תמונה מתוך השידור בליווי) הרב המקדים: הגאון הרב ראובן אלבו שליט"א

זה היה מראה רווי הוד. בדיוק כפי שתיאר הבחור כן היה! במשך שעה וחצי עסק בשני עניינים: הלכות בשר חלק, וזמן רבינו תם ביציאת השבת. בלי שום ספר לפניו ציטט מכל מיני ספרי שו"ת, ומדבריהם של הפוסקים השונים שעסקו בעניין. הכל בעל פה, מילה במילה.

מלבד תלמוד התורה שבעניין, היה זה מעמד שמקרין ללבבות יראת שמים! לראות היקף שכזה, בהירות שכזו, שליטה בלתי נתפסת שכזאת.

לאחר ששמעתי את דברי מרן על חובת הזהירות לאכול בשר חלק, ולא בשר "כשר" בלבד. הדברים נכנסו לליבי, וכשחזרתי לבית הורי שבטבריה ביקשתי שמהיום והלאה לא יכנס לבית בשר שאינו "חלק!"

למחרת הסתובבתי ברחבי העיר, עד שמצאתי חנות אחת המוכרת בשר חלק, והמוכר שם הינו חסיד ירא שמים. שמחתי על המציאה, והודעתי לאמי: "מהיום קונים בשר רק מחנות זו!"

מרן היה אז אברך צעיר לימים, והיה מדהים לראות את צורת הדיבור שלו. מרן דיבר בצורה מהירה מאוד, קולחת, בלי הפסק של שבריר שניה בין מילה למילה, מצטט בעל פה ספר אחרי ספר, שו"ת אחרי שו"ת, כשהוא מקשר דבר לדבר, שזור מהלך אחד ארוך ומוצק, וקהל השומעים, פעורי פה, לדבריו המרתקים. מחזה פלאים [לימים, כשהייתי כותב במחברותי את שיעורי הקבוע של מרן לבעלי בתים בבית כנסת 'שאלו צדקה', לא הייתי מספיק לכתבו בשלמות מרב מהירות דיבורו, וכשהיה עוצר ללגום מעט מהתה הנוח לפניו, הייתה לי הרווחה קלה...]

החלטתי כי זה יהיה הרבי שלי! כזה ראה וקדש! איחלתי לעצמי: הלוואי ואזכה גם אני לזכות את הרבים וללמדם תורה והלכה.

זו הייתה הכרות הראשונה עם מרן צוק"ל. צפיתי ליום בו אסיים את לימודי בישיבה קטנה, ואלך ללמוד בירושלים עיר הקודש, שם אוכל לשמוע את שיעוריו ודרשותיו. ואכן, לאחר שנתיים, בלמדי כבר בישיבה גדולה בירושלים, הייתי הולך אחרי הסדר להאזין לדברותיו, וכך העמיק הקשר בינינו.

כל ליל שבת נוהג הייתי ללוותו, בחזרה מהזמן לשאלו אותו 'פורת יוסף' לביתו שברחוב אלקנה, ומנצל את הזמן לשאלו אותו שאלות שהצטברו לי במשך השבוע. הייתי מעלה אותן על הכתב, משנן אותן היטב לפני השבת, ושואל אותו בדרכו הביתה. הוא היה עונה על כל שאלה במהירות הבזק, תשובה קצרה של מלים ספורות. לא היה לו זמן ליותר.

כבר בהיותי אברך צעיר, שזה עתה התחתן, כולי בגיל עשרים ואחת, והוא גדול עולם, זכיתי - ואיני יודע על שום מה - לקירבתו המיוחדת של מרן, וכל אימת שהייתי בא אליו, היה קורא לי: "בוא! שב על ידי!"

לימים, בשנת תשכ"ט, כשמרן נבחר לרבה הראשי של תל אביב, זכינו למלא את מקומו בשיעורו הגדול בכל ליל שבת בישיבת פורת יוסף.

היווצרות חלקו שלו לישיבה

והנה, לאחר שמרן כיהן בתפקיד הרב הראשי לישראל במשך עשר שנים, התקבל חוק בכנסת שרב ראשי לא יוכל להציג את מועמדותו לכהונה נוספת למשרה זו, ומרן היה שרוי מזה בצער. כאב לו שלא יוכל להמשיך לזכות את הרבים במלא העוז והעוצמה כפי שיכול היה לעשות זאת מכח תפקידו.

קיבלתי טלפון מהרבנית מרגלית ע"ה: "הרב אלבז! הרב בצער גדול. מיהרתי לביתו, הוא שכב בחדר השינה, עם ספר בידו. פניתי ואמרתי לו:

"ימחל לי רבינו! על מה ולמה כל הצער הגדול הזה? אם עוד היום היה רבינו הרב הראשי של מדינת ישראל, מהיום והלאה הוא יהיה הרב הראשי של כל העולם! הרב לא ידאג! מהיום והלאה רבינו יהיה כתר לראשנו, ויווכח כי אלפי אלפים יגיעו לשיעוריו". דיברתי בחום ובהתלהבות, וזאת אף על פי שהתביישתי מאוד לדבר. עד עצם היום הזה אני עדיין עומד תמה, ובושה מכסה את פני, אין העזתי לדבר בצורה שדיברתי... אבל, ברוך ה', הרגשתי שמרן התעודד מהדברים, וכך התהדק הקשר של מרן עם ישיבת "אור החיים" ועם עולם התשובה.

היה זה שבועיים לפני שבת הגדול. הוצאנו מודעות גדולות שגאון עוזנו, מרן הראשון לציון ידרוש בליל שבת בישיבת פורת יוסף, ולמחרת יתקיים שיעור מרכזי בהלכות חג הפסח בישיבת אור החיים. הציבור בא בהמוניו. יותר מאלפיים איש נהרו לאותו מעמד, ושמחתו של מרן הייתה מרובה. מאז, ניאות למסור שיעור קבוע בישיבה כל יום חמישי. לאחר אותה דרשה הזמנתי את מרן לאכול בביתי סעודה שלישית, ומשתתפי השיעור ליוו אותו במורד רחוב יחזקאל. דבר זה גרם לו שמחה גדולה. לימים זכינו ששוב התמלא ביתנו אורה בבואו של מרן לסעודה שלישית יחד עם מורנו ורבינו רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל. במשך כל הסעודה הם התפללו בדברי תורה, והיו הדברים מאירים כנתינתם מסיני.

השתתף בכל הכנסים הגדולים

מרן השתתף גם בכל הכנסים הגדולים שישיבת "אור החיים" ערכה - בבניי האומה בירושלים, ב"ד אליהו בתל אביב, ובכל ערי

ישראל. בכנס הראשון שערכנו ב"ד אליהו הודעתי למרן שיגיעו עשרת אלפים איש לשמוע את דבריו. הוא סירב להאמין, ואמר לי: "מאיפה יבואו כל כך הרבה אנשים?" אמרתי לו: "הרב יראה במו עיניו! יש ב"ה הרבה בעלי תשובה".

כשהגיע, וראה את האולם מלא וגדוש, אי אפשר לתאר במלים את השמחה הגדולה שהייתה לו. כולם הריעו לכבודו, האווירה הייתה ממש מחשמלת. שירה אדירה "ימים על ימי מלך תוסיף", קיבלה את פניו, ועשרת אלפים איש האזינו בחרדת קודש לדבריו. כל המדינה רעשה. לא היה כדבר הזה. יד אליהו מלא באנשים שבאו לשמוע יהדות!

בכלי התקשורת לא ידעו איך לאכול את זה... התייעצו עם פסיכולוגים איך ניתן לעצור את התהודה שנוצרה בקרב ההמונים לאחר המעמד הנשגב הזה, אבל כמו תמיד התקיים בנו: "וכאשר יענו אתו כן ירבה וכן יפרוץ". ככל שניסו להשתיק ולגרום לדעיכה של הסחף, אדרבה! זה רק חיזק את תנועת התשובה, ורבים נוספים התחזקו בעקבות זאת.

מרן אהב את ישיבת 'אור החיים' בכל ליבו ונפשו! הוא אהב את המאמצים שהישיבה עושה למען החזרה בתשובה. נושא התשובה היה חיות נפשו ואור עיניו.

אינני מבין איך העזתי לקחת את גדול הדור לכל קצוות הארץ. כשביקשתי ממנו לבוא אליה - הוא בא לאילת! לתל אביב - בא לתל אביב! בת ים, חולון, טבריה, חצור, לכל מקום... "אל תתבייש להגיד לי!", היה חוזר ואומר לי תמיד. "אני שמח מזה! בשבילי זה בחינת 'ותחי רוח יעקב אביהם', לראות את בני ישראל שבים בתשובה".

את זה הוא רצה ואהב לראות - אנשים חוזרים בתשובה! לא אחדים, לא עשרות, לא מאות וגם לא אלפים. הוא רצה לראות רבבות של יהודים חוזרים בתשובה!

מרן היה רגיל לומר: כל היהודים הרחוקים מתורה, לאמיתו של דבר הינם אנוסים. אנוסים ביד יצרם, אנוסים ביד החברה שסביבם, אנוסים ביד הדעות המקולקלות שהלעיטו אותם במוסדות החינוך. אנוסו אותם לעבור על דתם. חובתנו היא לקרבם בזרועות פתוחות, בזרעו יקבץ טלאים, לאביהם שבשמים, ולתת להם לטעום מטעמה המתוק של התורה הקדושה.

אהבתנו למרן חייבת להימשך!

מרן בעולם העליון משתוקק, וקורא לנו: המשיכו לפאר את עולם התשובה!

שומע על כל אחד מאתנו לשנס מתניים, לאזור עוז, ולדאוג בכל כוחותיו, ואף למעלה מהם, לקרב עוד ועוד יהודים לאביהם שבשמים. צוואתו של מרן אלינו היא: "לבלתי ידח ממנו נדח" (שמואל ב יד, יד). אין יהודי שאי אפשר לקרב אותו, בעבותות של האבה, לתורה הקדושה. אין נשמה יהודית שמופקעת מתשובה. כמו שמרן מסר את נפשו לקרוב רחוקים, ולא חסך מעצמו כל מאמץ וטרחה, כן גם מוטלת החובה עלינו! (מתוך הספר 'משכני')

החלום

כי מלאה הארץ חמס מפניהם (ו, יג). לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל (רש"י)

סיפור מפי בעלת המעשה: "נולדתי לאמא מיוחדת במינה. אמא שתמיד הייתה מסודרת ומאורגנת בצורה מדויקת להפליא. לכל דבר אצלה היה מקום מסודר, ותמיד היא הייתה כותבת במחברת או בפתק את המטלות והפעולות, שעליה לעשות ולסיים באותו יום ובאותו שבוע".

"והנה, לפני תקופת מה הרגישה אימי כי היא מתקרבת אל נקודת הסיום של חייה. היא כבר לא הייתה צעירה, וכשראתה שמצבה הבריאותי מידרדר, הבינה, כי בקרוב עתידה היא לעזוב את הפרוזדור של העולם הזה, ולהגיע אל הטרקלין הגדול, הלא הוא העולם הבא. בשל כך ומפני היותה מסודרת, החלה לערוך קלסר גדול ומסודר, שבו היא מונה וכותבת את כל הדברים, שהיא מבקשת לסדר אחר פטירתה. ככה הייתה אימי, מסודרת עד יומה האחרון ועד הפרט האחרון.

את הקלסר העבה הגניחה למשמרת בארון הספרים וביקשה כי מיד לאחר פטירתה יעיינו בו ויטפלו בכל האמור בו. לאחר זמן קצר מאוד, אכן התבקשה אימי לבית עולמה. לא היה לנו קל כלל ועיקר, אך היא ממש הכינה אותנו ליום זה.

מיד אחר פטירתה פתח אבי את הקלסר שהותירה, וגילה בו בקשות ומטלות רבות אותם ביקשה שישלימו עבורה אחר פטירתה: לשלם למספר אנשים כסף שלא קיבלו ממנה, ולומר לכמה אנשים אחרים דבר מסוים שרצתה שידעו ועוד מספר עניינים.

אבי היקר התמסר בכל נפשו לעניין, כשהוא עובר מטלה אחר מטלה, ומסמן 'וי' בסיום השלמת הבקשה. אנחנו, הילדים התעניינו לדעת מה כתבה וביקשה אמא, אך כאשר ראינו שאבא לקח זאת על עצמו כדי לקיים את בקשת רעייתו, הסרנו זאת מליבנו ונתנו לו להסתדר עם כך לבד, מפני שמכנו עלינו".

"היה זה לאחר כחצי שנה מאז פטירתה של אימי. אחותי חלמה חלום מצמרר: בחלומה היא רואה את אמא ע"ה כשפניה מוארות

באור זוהר. שלוה ורוגע ניכרים על פניה. אחותי פנתה אליה בהתרגשות ואמרה: 'אמא, אמא, מה שלומך? איך את מרגישה?'. אך אמא לא ענתה, אלא היא פשוט אמרה: 'לכי בבקשה לארון הספרים'. אחותי לא הבינה את פשר הבקשה, וחזרה על שאלתה: 'אמא, מה קורה איתך שם למעלה?', אך אמא אמרה שוב: 'לכי בבקשה לארון הספרים', ונעלמה.

אחותי התעוררה מהחלום בבהלה, החיזיון נראה כה ממש וכן הבינה כי מדובר בחלום אמת. היא ניגשה אליי וסיפרה לי ברגש את כל אשר ראתה בחלומה. הבנו יחד, שאין זה סתם, אלא ישנו פה מסר ובקשה מאמא המנסה להעביר לנו מעולם האמת. הלכנו לבית של אבא וסיפרנו לו על החלום, כשאנו שואלות אותו: 'אבא, אולי אתה יודע, מה מיוחד בארון הספרים, שאמא מבקשת ממנו לגשת אליו?'.

אבא חשב קמעה ואמר: 'הדבר היחיד שקשור אליה הוא הקלסר שהותירה אחר פטירתה, אך אין מה לפתוח ולהביט בו, שהרי עברתי על כולו מיד אחר פטירתה וקיימתי את כל מה שביקשה בו, אך אם אתן לא רגועות, אתן יכולות לפתוח אותו ולבדוק'.

ברגש וברעדה פתחתי ביחד עם אחותי את הקלסר וראינו את כתב ידה של אמא, ימים ספורים לפני פטירתה, וראינו, כיצד היא מבקשת לשלם לכל מיני מקומות ואנשים חובות שלא הספיקה לשלם בחייה, כשליד כל אחד מהם סימן אבי 'וי' על כך ששילם זאת בעצמו. אלא, שלפתע ראינו שורה אחת, בה לא היה מסומן 'וי'. בשורה זו היה כתוב בכתב ידה של אמא: 'לשלם עבור שיעור כושר', כשליד השורה כתבה אמי את

הסכום הנדרש לשלם, ואף למי יש להעביר את התשלום'. מיד רצנו להראות זאת לאבי, שקפץ ממקומו בבהלה ואמר: 'אוי, אכן שכחתי לטפל בזה, לכן לא סימנתי את זה ב'וי', מפני שבאותו הזמן רציתי, שאתן תלכו לשלם זאת, ונעלמה בקשה זו מזיכרוני'.

ליבנו הלם בפראות מהתרגשות ומיד רצנו לשלם את החוב לאותו שיעור כושר. אותה אישה הביטה בנו והודתה לנו באומרה: 'אכן, אמכם הייתה חייבת לי סכום זה, ועל אף שמצבי דחוק, לא מצאתי לנכון לפנות אליכם בשל מצבכם הריגשי לאחר פטירת אמכם'.

היא אכן לקחה את הכסף ואנו סימנו 'וי' גדול בקלסר. ומאותו יום, הפסיקה אמי לבוא בחלום'.

כמה חשוב לעבור את העולם הזה בלא להותיר חובות לאחרים. אין זה מובן מאליו שבבית דין של מעלה יתירו לבעל חוב להופיע בחלום ולבקש מקרובי משפחתו שישלמו את חובותיו, שכן גם לזה צריך זכויות. (פניני עין חמד)

יזכור אלוקים את נח (ת. א)

פסוק זה מובא בפסוקי הזכרונות בר"ה, ועניינו זכירת הבריות לרחמים. ולמרות שאצל הקב"ה לא שייך שכחה, מ"מ המושג 'זכרון' אצל הקב"ה הוא ההתעוררות להטיב ולרחם על מי שנזכר לפניו.

ידועה ומפורסמת הסגולה הנוראה של מרן הגר"ח מוואלוז'ין זצ"ל, שיש דרך לגרום שהקב"ה יזכור את האדם ויגן עליו, וזה ע"י האמונה שאין עוד מלבדו, וכמו שכתב בספרו 'נפש החיים' (ש"ג

פי"ב): 'ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רושם כלל. כשהאדם קובע בליבו לאמור: 'הלא ה' הוא האלוקים האמיתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כוח בעולם, וכל העולמות כלל והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו'. ומבטל בליבו ביטול גמור ואינו משיג כלל על שום כוח ורצון בעולם ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא - כן יספיק הוא יתברך בידו שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל', עכ"ל.

סיפר הגה"ח רבי מנשה ישראל רייזמאן שליט"א: אקני [אבי חמין] מאמריקה, רבי אליעזר דוד גאנצפריד, הינו מניצולי מחנה ההשמדה 'אשוויץ', וככל ניצולי המחנות נחקק על זרועו מספר בכתובת קעקע ע"י הנאצים ימ"ש. אלא שמלבד מספר זה, חקוק על זרועו מספר נוסף ועליו פס מחיקה.

מאחורי 'מספר מחוק' זה מסתתר סיפור מדהים, ומעשה שהיה כך היה: כשהוא הגיע לאשוויץ הוא היה ילד בן 12. בכניסה למחנה עמד שם הרשע מנגלה ימ"ש ואמר 'מינה' ו'שמאלה'. לא היה שייך להתחכם או לברוח, הוא היה מודד בגובה והכריע, אם לשמאל - למות על 'קידוש השם', אם לימין - ללכת למחנות העבודה.

והנה מיודענו למרות שהיה רק ילד בן 12, בכל זאת שלח אותו הרשע לצד ימין למחנות העבודה. אלא שגם לאחר שהלכו לצד ימין למחנה העבודה, היה אותו רשע בא לבקר מידי כמה שבועות, לעשות סלקציה נוספת. ואז באחת מהסלקציות הסתכל

סלקציה. ניתן לראות בבירור "ימין" ו"שמאל"

עליו אותו הרשע, ושלח אותו לצד שמאל. כולם הבינו היטב מה כוונת ההליכה לצד שמאל, ראו את העשן מיתמר ועולה...

כששלחו אותו לצד שמאל, עשה הילד חשבון: 'אם אני הולך למות - שווה לי לקחת סיכון, להתגנב לצד ימין. הכי גרוע - יהרגני, הרי בכל אופן זה מה שעומד לקרות'. ואכן ניצל את ההזדמנות כשלא ראו, וקפץ לצד ימין. אלא שלאותו הרשע ימ"ש היה עוזר, והעוזר שם לבו לכן, ניגש אליו, תפס אותו והחזירו לאותו רשע וסיפר לו שעבר לצד ימין.

בדרכו אל הרשע אמר הילד לעצמו: 'אני עכשיו בידי השי"ת לבדו, אני אתבונן עכשיו שאין עוד מלבדו יתברך, כדברי ה'נפש החיים', אף אחד לא יכול לעשות לי כלום, רק זה שבידו נפש כל חי! כך חשב כשעמד לפני הרשע, שכביכול החיים והמוות בידו. וכך עמד לפני הרשע, והעוזר סיפר לרשע שהוא קפץ ימינה, שוב הסתכל עליו הרשע ואמר לעוזר: "לא לא! הילד הזה שייך לצד ימין...". והיות שכבר נמחק המספר שלו, כי הגרמנים ימ"ש היו מאוד מסודרים, כששלחו אחד לצד שמאל, היו מוחקים את המספר שלו, שהוא כבר 'גברא קטילא'... ולכן המספר הראשון כבר היה בטל, לכן עשו לו מספר חדש, כי 'אליעזר דוד' הראשון נשרף, והשני חי וקיים...

המלחמה הייתה לחיות עם 'אין עוד מלבדו', אפילו שכביכול הנשמות שלנו היו בידי אותו רשע, אפילו שראו לעין כל שיש רשע שמחליט ימינה ושמאלה, בכל זאת היה צריך להתחזק באמונה אמיתית ולומר באמונה שלימה 'בידו נפש כל חי'. (ממשקה ישראל)

מחירים הכי זולים
בארץ!!!
בדקו והשוו בעצמכם.
משלוח עד הבית!!!

בחירות
מחשבות
כה"כה

es0583292679@gmail.com
0799-69-69-33
0583292679

ייעוץ ייעוץ
מחירים

ייעוץ ייעוץ
מחירים

ייעוץ ייעוץ
מחירים

ייעוץ ייעוץ
מחירים

ייעוץ ייעוץ
מחירים

ייעוץ ייעוץ
מחירים

רחוב שבט אפרים 7, לוד (אחיסמך - גני אילון) | 058-32-92-679
שעות פתיחה: א-ה' 08:00-20:00 | יום' סגור (גמישות לתיאום מראש)

אנא הרבו בתפילה ולימוד תורה לרפואת האישה החשובה אורה בת ברכה בתושח"י

גם עלון זה ורבים נוספים עוצבו בסיוע התוכנות והכלים המקצועיים לוורד. של מכוון כתר תורה.

ליצירת קשר:
058-32-92-679

לקבלת העלון
מידי שבוע במייל:
aa0534153385@gmail.com

נתרם ע"י תלמיד חכם
החפץ בעלולם שמו